

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26023/2023
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2635/22 од 05.07.2023. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2635/22 од 05.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2635/22 од 05.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 150/22 од 04.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Врању Иив 249/21 од 10.08.2021. године за износ главног дуга од 7.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате, као и за трошкове извршења од 9.937,33 динара и у том делу је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, делимично је укинута решење о извршењу Основног суда у Врању Иив 249/21 од 10.08.2021. године у обавезујућем делу за преостали износ главног дуга преко признатог износа од 7.500,00 динара до траженог износа од 22.800,00 динара, односно за износ од још 15.300,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате и у том делу је одбијен као неоснован тужбени захтев. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 28.900,00 динара са законском затезном каматом на износ од 27.000,00 од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2635/22 од 05.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбачене су жалба тужиоца изјављена против става првог изреке и жалба туженог изјављена против

става другог изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу трећем изреке. Ставом шестим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Наиме, предмет тражене судске заштите је исплата накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну бр. 409/21 од 22.06.2021. године. Нижестепени судови су утврдили да тужилац није имао пуномоћје за подношење предлога за извршење у предмету Основног суда у Врању Ии 1029/21 у означеном предмету, као и на име састава обавештења комори Јавних извршитеља (јер се није могао утврдити датум сачињавања истог). Сходно наведеном, спорно правно питање у погледу трајања уговора о заступању који су странке закључиле и питање да ли је овлашћено лице код туженог, као властодавца, поверио тужиоцу као пуномоћнику да предузима одређене правне радње у поступку или је такво пуномоћје изостало, везано је за конкретно чињенично стање и решавање спорног односа странака. Сходно наведеном, о овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба (предлогом за извршење) у овој правној ствари поднета је 30.07.2021. године, ради дуга, а вредност предмета спора је 22.800,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП,
Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић